

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám:	IV/ 0 0 4 7 1 - 0 / 2022
Érkezett:	2022 FEBR 15.
Példány:	3 Kezelőiroda:
Melléklet:	38 db

Tisztelt Alkotmánybíróság

Budapest
Donáti u. 35-45.
1015

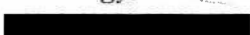

a
Váci Járásbíróság
útján

Vác,
Budapesti főút 14.
2601

alkotmányjogi panasza

a Target Sales Group Kft.
 panaszosnak

képv.:

Lohn Ügyvédi Iroda (székhely:
 eljáró ügyvéd: dr. Lohn
Balázs, telefonszám:

a Kúria Pfv.II.20.967/2021/3. számú
végzésével szemben!

2022. február 4.

TARTALOM

1	ELJÁRÁSI NYILATKOZATOK	3
1.1	AZ ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG HATÁSKÖRE.....	3
1.2	A PANASZ HATÁRIDŐBEN BEADOTTNÁK MINŐSÜL.....	3
1.3	A PANASZ BENYÚJTÁSÁNAK FELTÉTELEI TELJESÜLNEK	3
1.4	A PANASZTÉTELI JOGOSULTSÁG.....	4
1.5	NYILATKOZAT SZEMÉLYES ADATOK NYILVÁNOSSÁGRA HOZATALÁRÓL	4
2	INDOKOLÁS	5
2.1	TÉNYÁLLÁS.....	5
2.2	AZ ALAPTÖRVÉNY MEGSÉRTETT RENDELKEZÉSEI.....	7
2.2.1	<i>A tisztességes eljáráshoz való jog sérelme</i>	<i>7</i>
2.2.2	<i>A tulajdonhoz való jog megsértése.....</i>	<i>9</i>
2.2.3	<i>Alaptörvény 28. cikkének megsértése</i>	<i>10</i>
2.2.4	<i>Szükségesség-arányosság.....</i>	<i>12</i>

TISZTELT ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG!

Alulírott **Target Sales Group Korlátolt Felelősségű Társaság** (székhely: [REDACTED]
[REDACTED] törvényes képviselők: [REDACTED]
[REDACTED] ügyvezetők,
jogi képviselő: Lohn Ügyvédi Iroda, [REDACTED] eljáró ügyvéd: dr. Lohn Balázs
[REDACTED])
panaszos kívül jegyzett és **M/1** alatt csatolt meghatalmazással igazolt jogi képviselőnk útján ezennel az alábbi

alkotmányjogi panaszt

terjesztjük elő a t. Alkotmánybíróság elé a Kúria **Pfv.II.20.967/2021/3.** számú végzésével („**Végzés**”) (**M/2**) szemben, és Magyarország Alaptörvénye („**Alaptörvény**”) 24. cikke (2) bekezdésének d) pontja, valamint az *Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CL.I. törvény* („**Abtv.**”) 27. §-ának (1) bekezdése és 53. §-ának (2) bekezdése alapján kérjük a tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy az Abtv. 43. §-ának (1) valamint (4) bekezdései szerint

- a Végzés alaptörvény-ellenességét megállapítani, és
- a Végzést, valamint a Végzéssel felülvizsgálni elmulasztott, 3.Pf.20.180/2021/5. számú, a Budapest Környéki Törvényszék által hozott másodfokú ítéletet („**Másodfokú Ítélet**”) (**M/3**) és a 11.P.20.791/2019/14. számú, a Váci Járásbíróság által hozott elsőfokú ítéletet („**Elsőfokú Ítélet**”) (**M/4**) megsemmisíteni

szíveskedjék.

1 ELJÁRÁSI NYILATKOZATOK

1.1 Az Alkotmánybíróság hatásköre

A panasz elbírálására a t. Alkotmánybíróság az Alaptörvény 24. cikke (2) bekezdésének d) pontja és az Abtv. 27. §-ának (1) bekezdése alapján rendelkezik hatáskörrel.

1.2 A panasz határidőben beadottnak minősül

A panasz az Abtv. 30. §-ának (1) bekezdése értelmében határidőben beadottnak minősül, mivel a Végzést kevesebb, mint hatvan nappal ezelőtt, 2021. december 6. napján vettük kézhez.

1.3 A panasz benyújtásának feltételei teljesülnek

Az Abtv. 27. §-ának (1) bekezdése és az Alaptörvény 24. cikke (2) bekezdésének d) pontja alapján az Alkotmánybíróság eljárása akkor is kezdeményezhető, ha

- a) az alaptörvény-ellenes bírói döntés (ügy érdemében hozott döntés vagy a bírósági eljárást befejező egyéb döntés) folytán következett be a jogsérelem, és
- b) nincs jogorvoslati lehetőség az indítványozó számára biztosítva, vagy a jogorvoslati lehetőségeit az indítványozó már kimerítette.

Továbbá az *Alkotmánybíróság ügyrendjéről szóló 1001/2013. (II. 27.) AB Tü. határozat* („**Ügyrend**”) 32. §-ának (2) bekezdésében foglaltak értelmében az ügy érdemében hozott, vagy a bírósági eljárás

befejező döntésnek minősül és alkotmányjogi panasszal megtámadható a Kúria felülvizsgálati eljárásban hozott olyan döntése is, mely

- a) a megtámadott határozatot hatályában fenntartja, vagy
- b) a jogerős határozatot egészben vagy részben hatályon kívül helyezi és helyette, illetve az elsőfokú határozat helyett új és a jogszabályoknak megfelelő határozatot hoz, vagy
- c) a jogerős határozatot megváltoztatja és a törvénynek megfelelő új határozatot hoz, vagy
- d) a megtámadott határozatot hatályon kívül helyezi, és az eljárást megszünteti,

feltéve, hogy az indítványozó a jogerős döntést az Alkotmánybíróság előtt nem támadta meg, vagy a jogerős döntés ellen benyújtott panaszt az Alkotmánybíróság a Kúria folyamatban lévő eljárására tekintettel utasította vissza.

A Kúria a Végzéssel a Másodfokú Ítéletet hatályában fenntartotta, a Másodfokú Ítélet Alkotmánybíróság előtti megtámadására nem került sor, így teljesül az Ügyrend 32. §-a (2) bekezdésének a) pontjában foglalt feltétel, és a fentiek alapján a Végzéssel szemben alkotmányjogi panasz előterjesztésének van helye.

A jelen panasz 2. pontjában található indokolásban részletesen kifejtjük a jelen alkotmányjogi panasz alapjául szolgáló tényállást és konkrétan, tételesen megjelöljük azon alapjogunkat, amelyet a Végzés sért.

Tekintettel arra, hogy a Végzés a Kúria által hozott az ügyben legfelsőbb szinten hozott, azonban „harmadfokú”, vagyis felülvizsgálati eljárás engedélyezése iránti kérelmünket elutasító végzés, így megállapítható, hogy a jogsérelem orvoslására szolgáló valamennyi jogorvoslati lehetőségünket kimerítettük illetve arra kísérletet tettünk, további jogorvoslati lehetőség nem áll rendelkezésünkre.

1.4 A panasztételi jogosultság

A panasz benyújtásának további feltétele, hogy az alaptörvény-ellenes Végzés a panaszosoknak, azaz nekünk közvetlenül okozzon jogsérelmet, azaz fennálljon az egyedi ügyben az érintettségünk. A Kúria előtt Pfv.II.20.967/2021/3. számon folyamatban volt felülvizsgálat engedélyezése iránti eljárásban - amelyben a Végzés meghozatalra került - valamint az annak alapjául szolgáló első illetve másodfokú eljárásokban alperesként (félként) vettünk részt, a Végzés ránk vonatkozóan rendelkezést tartalmaz és közvetlenül érinti az egyes jogainkat.

A Végzés tehát számunkra közvetlenül jogsérelmet okoz, ebből kifolyólag a személyes érintettség fennáll, így a panasz előterjeszthetőségének ezen – az Abtv. 27. §-ának (2) bekezdésében foglalt - feltétele is teljesül.

1.5 Nyilatkozat személyes adatok nyilvánosságra hozataláról

Figyelemmel az Abtv. 52. §-ának (5) bekezdésére, kijelentjük, hogy jelen alkotmányjogi panasz indítványunkban szereplő adatainknak a t. Alkotmánybíróság által történő kezeléséhez, illetőleg azoknak a t. Alkotmánybíróság honlapján történő nyilvánosságra hozatalához hozzájárulunk.

2 INDOKOLÁS

2.1 Tényállás

A jelen alkotmányjogi panasszal érintett eljárás tényállása röviden akként foglalható össze, hogy a Magyar Állam, vagyis a felperes keresetében Társaságunk kötelezését kérte a [REDACTED] [REDACTED] számú ingatlan („Ingatlan”) kiürítésére és a felperes birtokába bocsátására. Keresetének ténybeli alapjául arra hivatkozott, hogy az ingatlan a tulajdonában áll, keresetének jogszabályi alapjaként a *Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény* („Ptk.”) 5:9. § (1) bekezdését, az 5:21. §-t, az 5:22. §-t, az 5:30. §-t jelölte meg.

Az ellenkérelmünkben a kereset elutasítását; a felülvizsgálati kérelemmel érintett elsődleges viszontkeresetében a tulajdonszerzéséhez szükséges jognyilatkozat ítélettel való pótlását, továbbá annak megállapítását kértük, hogy az Ingatlan a tulajdonunkban áll és a bejegyzés alapjául szolgáló okirat kiadását a felperes jogellenesen tagadta meg. Viszontkeresetünk jogszabályi alapjaként a Ptk. 6:184. §-t jelölte meg.

Az Elsőfokú Ítélet a felperes keresetének helyt adott és viszontkeresetünket elutasította.

Az Elsőfokú Ítélettel szemben fellebbezést nyújtottunk be, amelynek eredményeképpen a Budapest Környéki Törvényszék a Másodfokú Ítélettel az Elsőfokú Ítéletet helybenhagyta.

Az elsőfokú bíróság Elsőfokú Ítéletében rögzített, valamint a másodfokú bíróság által a Másodfokú Ítéletben is megerősített álláspontja szerint az Ingatlan nem került a [REDACTED] („Részvénytársaság”) tulajdonába a [REDACTED] [REDACTED] („Vállalat”) apportszolgáltatása voltán. Mind az elsőfokú, mind pedig a másodfokú bíróság ennek megfelelően úgy ítélte meg, hogy az Ingatlan - annak ellenére, hogy azt évtizedekig a privatizált Részvénytársaság és jogutódjai (köztük társaságunk) használták - jelenleg is a felperes tulajdonában áll (Másodfokú Ítélet 5. oldal).

A jelen alkotmányjogi panasz tárgyát képező eljárásban igazoltuk, hogy az első- és másodfokon eljáró bíróság tévesen állapították meg, hogy az Ingatlan nem tartozott a Vállalat által 1991. június 25. napján készített, korábban csatolt vagyoneértékelésben („Vagyoneértékelés”) hivatkozott 38 db ingatlan közül a [REDACTED] elnevezésű egységhez, valamint e téves megállapítás alapján hibásan következtek arra, hogy az Ingatlannak a Részvénytársaság részére történő apportálására nem került sor.

Vitattuk továbbá az első- és másodfokú bíróság azon álláspontját, hogy az Állami Vagyonügynökség Privatizációs Igazgatóság („ÁVÜ”) 1995. januári, a Részvénytársaság állami vagyonrészének (azaz a jegyzett tőke 50% + 5 szavazatát kitevő részének) privatizációjára kiadott pályázati felhívásakor („Pályázat”, korábban csatolva) az Ingatlan nem képezte a Részvénytársaság vagyonelemét, és így a Pályázat részét.

A Budapest Környéki Törvényszék előtt köztünk, mint felperes és a Pest Megyei Kormányhivatal (1134 Budapest Lehel utca 43-47.), mint alperes között közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata iránt 8.K.702.006/2020. számon folyamatban volt eljárásban („Közigazgatási Per”) a Budapest Környéki Törvényszék, vagyis a jelen alkotmányjogi panasszal érintett perben eljáró másodfokú bíróság által 2020. október 13. napján 6. szám alatt meghozott ítéletet („Közigazgatási Per Ítélete”) M/5 alatt csatoljuk. A Közigazgatási Per Ítélete alátámasztotta a jelen alkotmányjogi panasszal érintett perben következetesen előadott álláspontunkat, miszerint, a társasági szerződés teremt kötelezettséget a Vállalat, illetve a Részvénytársaság tulajdonosa, a Magyar Állam számára az

abban vállaltak teljesítésére, így a perbeli Ingatlan tulajdonjogának apportként történő átruházására, és az ehhez szükséges jognyilatkozatok megtételére. A Közigazgatási Per Ítélete, csak úgy, mint az elsőfokú és másodfokú ítéletek, megállapította, hogy az Ingatlan tulajdoni lapja, amelyen a helyrajzi szám is szerepel, a Pályázat anyagát képezte, mint központi raktár és a többi ingatlannal együtt került a Részvénytársaság tulajdonába. A perbeli Ingatlan kivételével a portfólió többi eleme, vagyis a további ingatlanokat érintően a tulajdonjogunk az ingatlan-nyilvántartásba bejegyzésre került (30803/1995. sz. határozat). Ezen ingatlanok szerepeltek a kérelmen, valamint a [REDACTED] ingatlannál később ugyancsak megtörtént a bejegyzés, ezeket a perbeli Ingattal ellentétben a mulasztás nem érintette. Mindezen körülményekből kitűnően a Közigazgatási Per Ítélete megállapította, hogy a perbeli Ingatlan apportálandó vagyontárgyként szerepelt, anélkül, hogy a helyrajzi száma külön megjelölve lett volna a vagyonértékelésben, az ÁVÜ hozzájárulásban, valamint az alapító okiratban, melyet arra alapított, hogy a vagyonértékelés rögzítette a Vállalat és Részvénytársaság megállapodását, mely megerősítésének tekinthető a közgyűlési határozat és az átadás-átvételi nyilatkozat. Ténylegesen a Részvénytársaság alapítókéjének felemelését rögzítő cégbíróági végzés, mint közokirat az apport szolgáltatás bejegyzésével mutatja a perbeli Ingatlan, mint bejegyzés tárgyát képező tulajdonjognak a keletkezését. A Közigazgatási Per Ítéletében a Közigazgatási Perben eljáró bíróság (mely azonos a jelen alkotmányjogi panasszal érintett perben másodfokon eljáró bírósággal) nyilvánvaló adminisztrációs hibának, avagy mulasztásnak tekintette azt, hogy nem került feltüntetésre a perbeli ingatlan a már hivatkozott bejegyzési kérelemre, majd ezt követően azért nem kerülhetett átvezetésre az ingatlan-nyilvántartásba, mert az [REDACTED], mint jelenlegi vagyonkezelő a bejegyzés alapjául szolgáló okirat kiadását a többszöri megkeresésünk ellenére sem teljesítette. A jelen alkotmányjogi panasszal érintett perben eljáró másodfokú bíróság a Másodfokú Ítéletben szintén megállapította, hogy az Ingatlan adminisztrációs hiba, figyelmetlenség miatt maradt ki az apportálandó ingatlanokat megjelölő Vagyonértékelésből. Mindezek nyilvánvaló figyelembevételével a Közigazgatási Perben eljáró bíróság úgy találta, hogy polgári bírósági eljárás útján kell kérnünk az [REDACTED] hozzájárulásának a pótlását annak elhárítására, hogy a már birtokában levő, de leromlott állapotú, az apportlistában szereplő ingatlanokhoz hasonlóan, a perbeli Ingatlan is a tulajdonunkba kerülhessen. Ezzel szemben, a Másodfokú Ítélet megállapítása szerint az adminisztrációs hiba jogkövetkezménye a viszontkereseti kérelmünk útján, vagyis a jognyilatkozat pótlása iránti kérelemmel nem hárítható el.

A Másodfokú Ítélettel szemben 2021. július 15. napján felülvizsgálati kérelem engedélyezése iránti, illetve felülvizsgálati kérelmet nyújtottunk be a Kúriához. A felülvizsgálati kérelemben kifejtettük, hogy az első- és másodfokú bíróság a tényállást helytelenül, egyoldalúan, irat- és valóságellenesen állapította meg. Az ilyen módon megállapított hibás tényállásból pedig helytelenül vonta le a jogkövetkezményeket és nem vizsgálta a jogszabályok alapján egyébként lényeges körülményeket. Így – többek között – az első- és másodfokú bíróság az apportálásra, mint szerződéses kötelezettségvállalásra vonatkozó jogszabályi rendelkezéseket is megsértette. Emellett a másodfokú bíróság úgy ítélte meg, hogy noha nyilvánvalóan adminisztratív hiba vezetett az Ingatlan apportálásának elmaradásához, és az apportálásról szóló nyilatkozat az iratokban rendelkezésre állt, az adminisztrációs hiba, az apportálásra irányuló szándéknyilatkozat hiányában viszontkereseti kérelmünk teljesítésével, jognyilatkozat bíróság általi pótlásával nem elhárítható.

A felülvizsgálati kérelmünkben rámutattunk, hogy a Másodfokú Ítélet sérti a Ptk. 6:184. §-át és 5:38. §-át, valamint az *ingatlan-nyilvántartásról szóló 1997. évi CXLI. törvény* („Inyvtv”) 29. §-át és 32.§-ának (1) bekezdésének f) pontját, az *ingatlan-nyilvántartásról szóló 1972. évi törvényerejű rendelet* („Iny. tvr.”) 15. §-ának (1)-(3) bekezdéseit, a *gazdasági társaságokról szóló 1988. évi VI. törvény* („Gt.”) 163. §-a (1)

bekezdését és 253. §-ának (2) bekezdését, valamint ellentétes a *Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény („Ptk.”)* 365. §-ának (1) bekezdésével is.

A Kúria a felülvizsgálati kérelem engedélyezése iránti kérelmet elutasította, így a jogerős Másodfokú Ítéletet hatályában fenntartotta.

A Kúria a Végzést azzal is indokolta, hogy az a körülmény, hogy az általunk kezdeményezett közigazgatási perben eljáró bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján az adott ügyben eljáró bíróságtól eltérő megállapításra jutott, nem ad alapot annak megállapítására, hogy az adott jogkérdésben a bírói gyakorlat nem egységes. A Végzés indokolása szerint az, hogy az eljáró bíróságok a bizonyítékok téves mérlegelésével állapították meg a tényállást, ami így eltért az azonos ténybeli alapokból származó közigazgatási perben hozott ítélet indokolásában megállapítottaktól, ténykérdés. A Kúria álláspontja az, hogy nem a bírói gyakorlat egységességét érintőkérdés, hogy az adott ügyben eljáró bíróságok a bizonyítékok mérlegelésekor és a tényállás megállapításakor milyen következtetéseket vontak le, ebből következően ezzel kapcsolatban a bírói gyakorlat egységessége sem vizsgálható.

A Kúria kifejtette, hogy az a hivatkozás pedig, hogy egy adminisztrációs hiba ne vezethessen a jogerős ítélet szerinti jogsérelemhez, nem olyan kérdés, amely a jogvitának különleges súlyt, vagy társadalmi jelentőséget adna.

2.2 Az Alaptörvény megsértett rendelkezései

A Végzés az Alaptörvényben biztosított alapvető jogainkat súlyosan sérti az alábbiakban részletesen kifejtettek szerint.

2.2.1 A tisztességes eljáráshoz való jog sérelme

Az Alaptörvény XXVIII. cikkének (1) bekezdése az alábbiak szerint rendelkezik:

„(1) Mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, és szerű határidőn belül bírálja el.”

a) *Tisztességes eljárás*

A 7/2013. (III.1.) számú AB határozatban foglaltak alapján a tisztességes eljárás (fair trial) követelménye az eljárásjogi garanciák érvényesülését is felöleli és egy olyan minőséget jelent, amelyet az eljárás egészének és körülményeinek figyelembevételével lehet csupán megítélni. Ebből következően egyes részletszabályok hiánya miatt éppúgy, mint valamennyi részletszabály megalkotásának dacára lehet egy eljárás méltánytalan, igazságtalan vagy nem tisztességes.

Az Alkotmánybíróság gyakorlata szerint a tisztességes eljáráshoz való jog magában foglalja az alkotmányszövegben kifejezetten nem nevesített bírósághoz való jog valamennyi feltételét is. Így tehát az Alkotmánybíróság értelmezésében a tisztességes eljáráshoz fűződő jog körébe tartozik a hatékony bírói jogvédelem követelménye, amely szerint a jogi szabályozással szemben alkotmányos igény, hogy a perbe vitt jogokról a bíróság érdemben dönthessen. Önmagában a bírói út igénybevételének formális biztosítása ugyanis nem elegendő az eljárásjogi garanciák teljesedéséhez, hiszen az alkotmányos szabályban előírt garanciák éppen azt a célt szolgálják, hogy azok megtartásával a bíróság a véglegesség igényével hozhasson érdemi döntést. A tisztességes eljárás követelménye tehát magában foglalja a hatékony bírói jogvédelem igényét is. A tisztességes eljárás alkotmányos követelményrendszerét kielégítő hatékony bírói jogvédelem pedig attól függ, hogy az

eljárási szabályok értelmében a bíróság mit vizsgálhat felül.

A fentieket az Alkotmánybíróság elsődlegesen a 6/1998. (III.11.) számú AB határozatban rögzítette, majd ugyanezen indokolás részletesen kifejtésre került a 20/2017. (VII.18.), valamint a 3102/2017. (V.8.) számú AB határozatokban is.

Az Alkotmánybíróság értelmezése szerint *az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló, Rómában 1950. november 4-én kelt egyezmény („Egyezmény”)* eljárási garanciákat tartalmazó cikkei általában elfogadott értelmezése szerint a tisztességes eljárás olyan minőség, amelyet az eljárás egészének és körülményeinek figyelembevételével lehet csak megítélni. Ezért egyes részletek hiánya ellenére éppúgy, mint valamennyi részletszabály betartása dacára lehet az eljárás méltánytalan vagy igazságtalan, azaz nem tisztességes.

b) A Végzés, a Másodfokú Ítélet és az Elsőfokú Ítélet alapjogsértő

A Végzés sérti a tisztességes eljáráshoz való jogunkat, hiszen a Kúria a Végzéssel helybenhagyta a Másodfokú Ítéletet, amely helybenhagyta az Elsőfokú Ítéletet, amely a vizontkeresetünket elutasította arra hivatkozással, hogy nem volt olyan szerződés, amely alapján felperes jognyilatkozat tételére vállalt volna kötelezettséget.

A tisztességes eljáráshoz való jog megköveteli, hogy a bíróságok a felek által előterjesztett tényállítások és bizonyítékok okszerű és irathű mérlegelésével állapítsák meg a tényállást, és azt értékelve hozzák meg döntéseiket.

A Végzésben, valamint az Első és Másodfokú Ítéletben foglaltak alapján sérült a tisztességes eljáráshoz való jogunk, ugyanis a Kúria döntése alapján nem volt lehetőségünk arra, hogy érdemben bírálják el a bíróságok a felperes jognyilatkozat adási kötelezettségét. Amennyiben az eljáró bíróságok a kérelmeinkhez csatolt okiratokat teljes körűen és az általunk hivatkozott jogszabályi hivatkozásokkal összhangban értelmezték volna, úgy világossá vált volna számukra, hogy az általuk megállapított tényállással ellentétben volt olyan szerződéses kötelezettségvállalás felperes részéről, mely a tulajdonjogunk bejegyzéséhez szükséges nyilatkozat megtételére irányult, ennél fogva a felperestől kiadni kért jognyilatkozat bíróság általi pótlására is lehetőség volt. A felperes jognyilatkozat adási kötelezettsége ugyanis a Gt. 163. §-ának (1) bekezdésén és a Részvénytársaság létesítő okiratának rendelkezésein alapult.

A Végzés tehát alapjogsértő különösen abból a szempontból is, hogy olyan döntéseket tartott hatályukban fenn, amelyek mindegyike jogsértő.

A Kúria álláspontja szerint tehát az, hogy az eljáró bíróságok nem vették figyelembe a felperes szerződés alapján fennálló jognyilatkozat-tételi kötelezettségét, és erre tekintettel ítélték úgy, hogy az eljárásban jognyilatkozat bíróság általi pótlása nem lehetséges, nem tekinthető a tisztességes eljáráshoz való jogot propagáló jogértelmezésnek.

Nem minősülhet tisztességes eljárásnak az, ha a féllel szemben a bíróság az érdemi döntésre alapvetően kiható módon, a bizonyítékok okszerűtlen és iratellenes mérlegelése következtében állapítják meg a tényállást. Az eljáró bíróságok, vagyis a Végzés, a Másodfokú és Elsőfokú Ítéletek alapjogsértő voltát álláspontunk szerint önmagában megalapozza, hogy a Közigazgatási Bíróság Ítélete alapján, a bizonyítékokat okszerűen mérlegelő közigazgatási bíróság egyértelműen meg tudta állapítani, hogy az általunk pótolni kért jognyilatkozat bíróság általi pótlására lehetőség van, míg a jelen panasz alapját képező eljárásban eljáró bíróságok éppen ezzel ellentétesen értékelték az eljárásban benyújtott bizonyítékokat. Nyilvánvalóan sérti a tisztességes eljáráshoz való jogot az, hogy

két különböző bírósági eljárásban – így a Végzés alapjául szolgáló eljárásban és a Közigazgatási Per Ítélete eljárásában - két egymásnak ellentmondó eredményre jutnak ugyanazon tényállás kapcsán a bíróságok, pusztán a bizonyítékok szabad mérlegelésére hivatkozva.

Az alapügyben bíróságok sérelmezett eljárása - bizonyítékok okszerűtlen mérlegelése, iratellenesség, egyes bizonyítékok értékelésének elmulasztása - álláspontunk szerint az érdemi döntésre alapvetően kihatott. Ezáltal sérült az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdésében rögzített jogállamiság is, hiszen a jogállamiság magában foglalja a jogbiztonság érvényesülését. A jogbiztonság érvényesülése esetén pedig alapvető elvárásnak tekinthető, hogy ugyanazon tények, okiratok és jogszabályok alapján a bíróságok azonos következtetéseket vonjanak le.

2.2.2 A tulajdonhoz való jog megsértése

Az Alaptörvény XIII. cikkének (1) bekezdése az alábbiak szerint rendelkezik:

„(1) Mindenkinek joga van a tulajdonhoz és az örökléshez. A tulajdon társadalmi felelősséggel jár.”

a) *A tulajdonhoz való jog*

Az alapjogi gyakorlat mindig is jóval szélesebb tulajdon-fogalomból indult ki, mint amelyet a polgári jog alkalmaz. Az Alkotmánybíróság a jelenlegi gyakorlatban is következetes kiindulópontot jelentő tulajdoni koncepciója, így különösen a 64/1993. (XII. 22.) AB határozat szerint *“a^z Alkotmány szerinti tulajdonvédelem köre tehát nem azonosítható az absztrakt polgári jogi tulajdon védelmével; azaz sem a birtoklás, használat, rendelkezés részjogosítványával, sem pedig negatív és abszolút jogként való meghatározásával. A^z alapjogként védett tulajdon tartalmát a mindenkori (alkotmányos) közjogi és magánjogi korlátokkal együtt kell érteni. A^z alkotmányos tulajdonvédelem terjedelme mindig konkrét; függ a tulajdon alanyától, tárgyától és funkciójától, illetve a korlátozás módjától is [...]. A^z Alkotmány a tulajdonjogot, mint az egyéni cselekvési autonómia hagyományos anyagi alapját részésként alapjogi védelemben. A^z alkotmányos védelemnek úgy kell követnie a tulajdon társadalmi szerepének változását, hogy közben ugyanezt a védelmi feladatot elláthassa[...]. A^z alkotmányos védelem tárgya elsősorban a tulajdoni tárgy, azaz a tulajdon állaga. [...]”*

A tulajdonjog alkotmányos védelme vonatkozásában tehát figyelembe kell venni a tulajdon alanyát, tárgyát és funkcióját. Azokban az esetekben, amikor a gazdasági életben a tulajdon tárgyai vonatkozásában a jogalanyok szerződéseket kötnek, vagyis a tulajdonjog alanya megváltozik, a tulajdonhoz való jog alkotmányos védelme magában foglalja, hogy a ténylegesen megtörtént alanyváltozás utóbb ne lehessen kétségbe vonható, a tulajdonátruházással kapcsolatos jognyilatkozat pedig ne kerülhessen megkerülő és korlátolt jogértelmezéssel kiüresítésre. Ez ugyanis azt eredményezné, hogy a jogalanyok jogrendszerünk egyik legrégebbi alapelvét, a *pacta sunt servanda* elvét mintegy kijátszva, a tulajdonátruházással kapcsolatos korábbi jognyilatkozataikat utóbb semmibe vehetnék, ami nem csak, hogy a jogbiztonságot, de a gazdasági élet és a piac biztonságát is veszélyeztetné. Márpedig az Alaptörvény a jogállamiság deklarálása mellett az M) cikkben foglaltak szerint kötelezettséget teremt az állam részére, hogy biztosítsa a tisztességes gazdasági verseny feltételeit, amely elképzelhetetlen a gazdasági élet és piac biztonságának biztosítása hiányában.

A tulajdonhoz való jog védelme tehát magában foglalja azt, hogy a tulajdon alanyának változása során, az új tulajdonos jogai és érdekei védettek és bírósági úton kikényszeríthetőek legyenek akkor is, ha a korábbi tulajdonos utóbb korábbi jognyilatkozatával, vagy tanúsított magatartásával szembeemelő jognyilatkozatot tesz vagy magatartást (amely megvalósulhat a tulajdonjog átruházásához szükséges nyilatkozat megadásának megtagadásában is) tanúsít.

b) *A Végzés, a Másodfokú Ítélet és az Elsőfokú Ítélet alapjogsértő*

A fentiek alapján a Végzés sérti társaságunk tulajdonhoz való jogát, az alábbiak szerint.

Azzal, hogy a Végzés, a Másodfokú és Elsőfokú Ítélet nem találta megalapozottnak a jognyilatkozat pótlása iránti kérelmünket, nem csak, hogy iratellenesen és jogszabályellenesen állapította meg a tényállást, de tulajdonosként minket megillető jogvédelemtől is megfosztott, hiszen felperes visszaélészerű joggyakorlást tanúsító, szerződéses jognyilatkozat kiadásának megtagadásában megnyilvánuló magatartását mulasztotta el orvosolni.

A társasági szerződés keltekor hatályos rPtk. 365. §-ának (1) bekezdése értelmében az eladó köteles a dolog tulajdonát a vevőre átruházni. Ez azt is jelenti, hogy köteles mindazon jognyilatkozatokat megtenni és jogcselekményeket elvégezni, amelyek lehetővé teszik, hogy a vevő a tulajdonjogát az ingatlan-nyilvántartásba bejegyeztethesse. E körben álláspontunk szerint téves a Másodfokú Ítélet azon megállapítása, hogy a tulajdonjog átszállását biztosító megállapodás, a Vállalatnak az apportra vonatkozó, akaratelhatározását tartalmazó jognyilatkozat hiányában nem jött létre, mert az iratokból és körülményekből világosan, és a másodfokú bíróság által is elismert módon kitűnik, hogy a Vállalat tulajdonjog-átruházásra irányuló akarata az Ingatlan vonatkozásában is megvolt.

A BH 1990.11.436: Legf. Bír. Cg. törv. II. 32 043/1989. sz. eseti döntés is megerősíti, hogy a nem pénzbeli hozzájárulás (apport) értéke - a részvénytársaságok alaptőkéjének emelése során is - legfeljebb a könyvvizsgáló által előzetesen megállapított értéken vehető figyelembe. Ez alapján a tőkeemelés cégbíróági bejegyzéséhez a Vagyoneértékelést kellett csatolni, az abban foglalt vagyonelemeknek pedig – így annak 2. pontjában megjelölt [REDACTED] megjelölésű egységnek, vagyis az Ingatlannak is – kivétel nélkül át kellett volna szállniuk a Részvénytársaságra.

Szerződéses kikötés a tulajdonjogunknak az ingatlan-nyilvántartásba való bejegyzésére határidőt nem szabott, ilyen kikötés hiányában a felperes önmagában a bejegyzés hiányára alapítottan nem szerezhette volna vissza az Ingatlan tulajdonjogát és nem is tiltakozhatott az érvényes jogcím következtében a tulajdonjogunk bejegyzése ellen.

Hangsúlyozzuk, hogy az ingatlan portfólió többi eleme, vagyis a másik 29 ingatlan tekintetében a bejegyzés megvalósult, mely tény önmagában bizonyítja az igényünk megalapozottságát, a tulajdonjogot megalapozó jogcím fennállását.

Ki kell emelnünk továbbá azt is, hogy az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdésében rögzített jogállamiság követelményéből levezetett jogbiztonság követelménye magában kell, hogy foglalja azt is, hogy adminisztratív hibák ne vezethessenek olyan alapvető jogok, mint a tulajdonhoz való jog sérelméhez azáltal, hogy a hibát ugyan elismerő, de ténylegesen téves tény-és jogszabályértelmezésen alapuló bírósági döntések és azt kiegészítő visszaélészerű felperesi joggyakorlás következtében a tulajdonjog bejegyzése akadályba ütközhesen.

A bíróság általi jognyilatkozat-pótlás hiányában azonban az apportálással megszerzett tulajdonjogunk nem kerülhetett bejegyzésre, amely következtében a ténylegesen több évtizedes távlatban gyakorolt tulajdonjogunktól felperes – és a Végzés és az általa hatályában fennmaradt Másodfokú Ítélet illetve Elsőfokú Ítélet – megfosztott bennünket.

2.2.3 Alaptörvény 28. cikkének megsértése

Az Alaptörvény 28. cikke az alábbiak szerint rendelkezik:

„A bíróságok a jogalkalmazás során a jogszabályok szövegét elsősorban azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezik. A jogszabályok céljának megállapítása során elsősorban a jogszabály preambulumát, illetve a jogszabály megalkotására vagy módosítására irányuló javaslat indokolását kell figyelembe venni. Az Alaptörvény és a jogszabályok értelmezésekor azt kell feltételezni, hogy a józan észnek és a közjónak megfelelő, erkölcsös és gazdaságos célt szolgálnak.”

a) *A Pp. célja*

A polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény („Pp.”) célja annak preambulumba foglaltak szerint, a polgárok szolgálatát biztosító, a közjónak és a józan észnek megfelelő jogalkalmazás eszméjétől vezérelt, és a magánjogi jogviták tisztességes eljárás elvén nyugvó rendezése és az anyagi jogok hatékony érvényre juttatása érdekében történő eljárási szabályok megalkotása volt.

A Pp. 63. §-ában foglalt tényállás szabad megállapításának elvét csak a (2) bekezdés korlátozza, melynek 264. §-ra történő utaló kivétele szerint a közigazgatási ügyben eljáró bíróság közigazgatási tevékenység jogszerűségének kérdésében hozott jogerős döntése illetve az azokban megállapított tényállás az eljáró bíróságot köti.

A Pp. szerint tehát a bíróság feladata a következetes joggyakorlás, amely egyúttal magában foglalja a jogszabályok következetes értelmezését és alkalmazását, és bizonyos esetekben a közigazgatási ügyekben hozott jogerős határozatok figyelembe vételét.

A bíróság köteles az alkalmazandó jogszabály Alaptörvénnyel való összhangját vizsgálni és a jogszabályt az adott eljárásban ennek megfelelően jogosult illetve köteles alkalmazni. A bíróság köteles figyelembe venni a jogszabály megalkotásának célját, a jogszabály által elérni kívánt eredményeket.

b) *A Végzés jogsértő*

A Végzés jogsértő, ugyanis a Kúria helyben hagyta a Másodfokú Ítéletben foglaltakat, miszerint az, hogy a Közigazgatási Per Ítéletében megállapításra került, hogy a tulajdonjogunk bejegyzéséhez szükséges jognyilatkozat bírósági úton pótolható, nem eredményezi, hogy a viszontkeresetünkben pótolni kért jognyilatkozat pótlásának feltételei valóban fennállnának. Álláspontunk szerint a felperes által kiadni megtagadott és az alapügyben eljáró bíróságok által pótolni kért nyilatkozat kiadásának feltételei fennálltak.

A Kúria a fentiekben foglaltak szerint megsértette az Alaptörvény 28. cikkében foglaltakat, ugyanis a Pp. szövegét nem annak céljával és nem az Alaptörvénnyel összhangban értelmezte és alkalmazta, hanem éppen ellenkezőleg a tisztességes eljáráshoz való jogunkat sértette azáltal, hogy a Másodfokú Ítéletet helyben hagyta, illetőleg a felülvizsgálatot engedélyezni elmulasztotta.

Nem minősülhet és álláspontunk szerint nem is minősül következetes jogszabály értelmezésnek illetőleg alkalmazásnak az, hogy a Budapest Környéki Törvényszék, mint közigazgatási bíróság megállapítja, hogy a jognyilatkozat pótlásának feltételei adottak, majd a Budapest Környéki Törvényszék, mint polgári bíróság a feltételek hiányát állapítja meg, amelyet a Kúria szintén megalapozottnak talál. A Kúria döntésével lényegében kiüresedett a számunkra nyitva álló lehetőség a tulajdonjogunk bejegyzése körében, illetőleg, éppen az anyagi jog szerinti tényleges állapotnak megfelelően gyakorolt tulajdonjogunktól estünk el, és ezáltal a tulajdonhoz való jogunk sérült.

A jogszabály céljának és az Alaptörvénnyel való összhangnak megfelelő jogszabály-értelmezés a következetes és a helyes, a felek jogainak érvényesítését elősegítő értelmezést is magában foglalja álláspontunk szerint, amelynek a Kúria a Végzésében foglaltak alapján nem tett eleget.

2.2.4 Szükségesség-arányosság

Kiemelkedően fontosnak tartjuk megjegyezni továbbá, hogy minden alapjog – ideértve a 2.2.1 és 2.2.2 pontokban taglaltakat is – csak a szükséges mértékben korlátozható, azaz a korlátozást csak más alapvető jog érvényesülése, vagy alkotmányos érték védelme indokolhatja a korlátozni kívánt alapvető jog lényeges tartalmának tiszteletben tartásával.

Az Alaptörvény I. cikk (3) bekezdése szerint:

„Az alapvető jogokra és kötelezettségekre vonatkozó szabályokat törvény állapítja meg. Alapvető jog más alapvető jog érvényesülése vagy valamely alkotmányos érték védelme érdekében, a feltétlenül szükséges mértékben, az elérni kívánt céllal arányosan, az alapvető jog lényeges tartalmának tiszteletben tartásával korlátozható.”

Az Alaptörvény meghatározza tehát az alapjog korlátozás kereteit, méghozzá akképp, hogy elsődlegesen kell egy legitim cél, amely vagy másik alapjog érvényesülése vagy alkotmányos érték védelme lehet, azonban szükséges az is, hogy e cél fontossága arányban legyen az alapjogsérelem súlyával. Ezen túlmenően meg kell vizsgálni, hogy az adott alapjog korlátozása alkalmas-e a legitim cél elérésére, illetve azt is meg kell vizsgálni, hogy a legitim cél nem érhető-e el más módon anélkül, hogy az alapjogot korlátozni kellene. Végül vizsgálni kell a fentiekben már említett arányosságot a cél fontossága és a sérelem súlya között.

Tekintettel arra, hogy a Végzésben foglalt döntés által a Kúria a tisztességes eljáráshoz és tulajdonhoz való jogainkat korlátozta, azonban a korlátozásnak nem volt legitim célja (ezáltal a fentiekben felsorolt egyéb vizsgálandó szempontok is irrelevánsnak minősülnek), így egyértelmű, hogy az alapjog-korlátozás alaptörvény-ellenes volt a Kúria részéről.

A jogalkotó az Alaptörvénnyel, és az annak védelmét szolgáló Alkotmánybíróság hosszú évek során kialakult gyakorlatával ellentétesen értelmezte és alkalmazta a Pp. rendelkezéseit, ezáltal a bennünket megillető, a tisztességes eljáráshoz való alapjogunkat szükségtelenül és aránytalan mértékben korlátozta.

A Végzés meghozatala tehát nem csak a fentiekben meghatározottak szerint alkotmányellenes, hanem a szükségesség-arányosság tesztjének sem felel meg, így kérjük a t. Alkotmánybíróságot, hogy szíveskedjenek panaszunkat befogadni és annak petituma szerint eljárni.

Tisztelettel:

Target Sales Group Kft.
panaszos

Mellékletek:

- M/1 Ügyvédi meghatalmazás
- M/2 Végzés
- M/3 Másodfokú Ítélet
- M/4 Elsőfokú Ítélet
- M/5 Közigazgatási Per Ítélete